

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Aleny Pavlíčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **ZELENÝ SPORT s.r.o.**, IČO: 60914858
sídlem Slatina 116, Slatina
zastoupená advokátem MUDr. Mgr. Ivanem Langerem
sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí předsedy vlády ČR pověřeného řízením Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 28. 3. 2017, čj. MPO 31973/16/10200/01000

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy vlády ČR pověřeného řízením Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 28. 3. 2017, čj. MPO 31973/16/10200/01000, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou jejího zástupce MUDr. Mgr. Ivana Langer, advokáta.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy vlády ČR pověřeného řízením Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen jako „předseda vlády“) ze dne 28. 3. 2017, čj. MPO 31973/16/10200/01000 (dále jen jako „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu, tj. žalovaného, ze dne 15. 11. 2016, čj. MPO 31973/2016 (dále jen jako „prvostupňové rozhodnutí“), jímž nebylo žalobkyni dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 228/2005 Sb., o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon č. 228/2005 Sb.“), uděleno povolení k dovozu zbraní z republiky Srbsko (dále jen jako „povolení“), neboť to vyžadují bezpečnostní zájmy České republiky.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žádostí ze dne 17. 6. 2016 požádala žalobkyně o udělení povolení k dovozu stanovených výrobků z území jiných členských států EU na území ČR, a to konkrétně 55 kusů pistolí M70A, M70AA, M88, M88A od společnosti Zastava oružje AD z Republiky srbské.
4. K žádosti ministerstva se vyjádřilo Ministerstvo zahraničních věcí v podání ze dne 19. 7. 2016, čj. 109859/2016-SZBP, tak, že daný dovoz není v rozporu s mezinárodními závazky ČR ani jejími zahraničně politickými nebo bezpečnostními zájmy, Ministerstvo vnitra ve vyjádření ze dne 21. 7. 2016, čj. MV-98754-3/OBP-2016, sdělilo, že udělení daného povolení by bylo v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 228/2005 Sb., přičemž ministr vnitra neshledal podnět žalobkyně k přezkumu daného vyjádření Ministerstva vnitra jako důvodný.
5. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 15. 11. 2016 žalovaný rozhodl tak, že se povolení neuděluje, neboť to vyžadují bezpečnostní zájmy České republiky. Dané rozhodnutí odůvodnil tak, že na vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 21. 7. 2016 je nutno pohlížet jako na vyjádření dotčeného orgánu ve smyslu § 136 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „správní řád“), které je podkladem rozhodnutí žalovaného. Žalovaný podotkl, že si je vědom zásad, dle nichž může každý činit vše, co není zákonem zakázáno, a orgán veřejné moci může činit pouze to, co mu zákon ukládá, ale meze jednání jednotlivců jsou stanoveny jak Listinou, tak zákony a v daném případě zákon přímo ukládá, aby povolení nebylo uděleno, pokud to vyžadují bezpečnostní zájmy České republiky. Žalovaný má za prokázané, že s osobou Martina R., nar. ..., bylo zahájeno trestní stíhání pro trestné činy nedovoleného ozbrojování dle § 279 trestního zákoníku a provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence dle § 265 trestního zákoníku, jedná se tedy o jednání přímo související s činnostmi, ke kterým by žalobkyni opravňovalo případně udělené povolení. Ačkoliv žalovaný nemůže nahlížet do trestních spisů, už samotné zahájení trestního stíhání svědčí o závažnosti jednání zmíněné osoby, přičemž žalobkyně k jednání, pro něž je daná osoba stíhána, neuvedla žádné skutečnosti. Ačkoli panu M. R. formálně ke dni 1. 6. 2016 zanikla funkce jednatele žalobkyně, má faktický vliv na jednání a činnost žalobkyně a zánik funkce se tak jeví jako účelový, jelikož i poté pan R. vystupoval směrem k Policii ČR jako účastník řízení. V této velmi citlivé oblasti, jakou je zahraniční obchod se zbraněmi, je nutné eliminovat mimo jiné veškerá bezpečnostní rizika,

ohrožení veřejného pořádku, vnitřního pořádku a bezpečnosti. V této oblasti je ústředním orgánem právě Ministerstvo vnitra, nikoli Národní bezpečnostní úřad (dále jen jako „NBÚ“), a žalovaný si proto vzhledem ke skutečnostem známým mu o osobě žalobkyně z vlastní úřední činnosti vyžádal vyjádření tohoto ministerstva. Nelze tak souhlasit s tím, že pokud je pan R. držitelem dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby vydaného NBÚ, nemůže být udělení povolení v rozporu s bezpečnostními zájmy ČR. Žalovaný má dále za prokázané, že společnosti ZELENÝ SPORT s.r.o., Zelený Sport Defence s.r.o. a MULTIAGRO v.o.s. Slatina jsou majetkově i personálně propojené. V sídle všech tří společností bylo v souvislosti s kontrolami Policie ČR shledáno pochybení v souvislosti s nakládáním se zbraněmi, municí a výbušninami, přičemž tyto skutečnosti jsou z pohledu žalovaného zcela zásadní, ačkoliv byl následně vydán souhlas se změnou užívání předmětné stavby k novému účelu užívání. Toto považuje žalovaný za věc spíše k tíži žalobkyně, neboť je tím potvrzeno, že do doby vydání souhlasu se změnou užívání byly dané věci skladovány v rozporu s právními předpisy, čímž byly vědomě ohrožovány bezpečnostní zájmy ČR. Žalobkyně tak nemůže skýtat záruku, že i přes souhlas se změnou užívání stavby nebude i nadále tyto bezpečnostní zájmy ČR ohrožovat. Dále žalovaný poukázal na incident s protiletadlovým dvojkanónem a skladováním výbušnin v areálu, ačkoliv společnost MULTIAGRO a žalobkyně k tomu neměly povolení. I v tomto tedy je spatřováno možné ohrožení bezpečnostních zájmů ČR. Dále žalovaný připomenul, že u obviněného J. K. byly nalezeny ramenní opěrky, na nichž se nacházela výrobní čísla samopalů, které měly být žalobkyní znehodnoceny a zničeny, ačkoliv žalobkyně nemá přiděleno registrační číslo a kontrolní znehodnocovací značku od Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva. Žalovaný uvedl, že nemá oprávnění posuzovat, zda a jak se provádělo zničení nebo znehodnocení zbraní, avšak pohlíží na dané skutečnosti jako na celek, kdy je pro žalovaného důležitý zejména rozpor mezi výpovědí pana R. a skutečným stavem zjištěným místním šetřením Policie ČR. Toto opětovně vzbuzuje oprávněné pochyby, zda je žalobkyně schopna zajistit to, že nebude ohrožovat bezpečnostní zájmy ČR. Žalovaný k vyjádření žalobkyně odkazujícímu k Bezpečnostní strategii ČR z r. 2015 doplnil, že žalobkyně porovnávala svá jednání s pasážemi, které se na ní evidentně nemohou vztahovat. Tento dokument obsahuje celý soupis bezpečnostní strategie, kdy jsou zájmy ČR děleny na životní zájmy, strategické zájmy a další významné zájmy, přičemž ne všechny se logicky mohou týkat činnosti žalobkyně. Dotčenými zájmy jsou zajištění vnitřní bezpečnosti a ochrany obyvatelstva (strategický zájem) a snižování kriminality (další významný zájem).

6. Po zjištění všech výše uvedených skutečností aplikoval žalovaný z důvodu střetu dvou a více základních práv a svobod test proporcionality. Přihlédl ke všem událostem, které se v poslední době udály, zejména k teroristickým útokům páchaným nelegálními zbraněmi a výbuchu muničního skladu ve Vrběticích, a dospěl k závěru, že je nezbytné na první místo postavit veřejný zájem, zejména na ochraně společnosti a jednotlivce, kdy toto rozhodnutí odpovídá též účelu zákona č. 228/2005 Sb. Co se týče veřejného zájmu, konkretizoval jej žalovaný jednak jako zájem na ochraně společnosti i jednotlivce a jeho základních práv, mezi něž patří zejména právo na život a s tím spojená povinnost státu na jeho ochranu, jednak jako zájem na dodržování mezinárodních závazků ČR, kdy ČR ratifikovala Smlouvu o obchodu se zbraněmi, publikovanou pod č. 36/2015 Sb. m. s. Tato smlouva klade důraz na eliminaci byt' jen

potenciálního rizika narušení bezpečnosti nebo možnosti k takovému narušení přispět. Dále žalovaný uvedl, že má za to, že prvostupňové rozhodnutí je v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu, kdy je potřeba mít na zřeteli veřejný zájem, kdy se jedná o okolnosti důležité právě pro ochranu veřejného zájmu, byť v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Žalovaný uzavřel, že považuje všechny výše uvedené skutečnosti znamenající v různém stupni ohrožení bezpečnostních zájmů ČR, jež přímo i nepřímo souvisí s žalobkyní, za ucelený řetězec, díky čemuž nemůže být povolení z důvodu bezpečnostních zájmů ČR uděleno. Skutečnost, že pan R. je trestně stíhán pro trestné činy přímo související s činnostmi žalobkyně, ke kterým by byla oprávněna na základě případného udělení povolení, by sama o sobě bez dalších okolností nevedla žalovaného k totožným závěrům. Nad rámec uvedeného pak žalovaný zdůraznil, že všechna vyjádření Ministerstva vnitra, která dosud poskytlo, jsou až do současnosti konzistentní a opakovaně potvrzená i ministrem vnitra v rámci přezkumného řízení.

7. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, v němž uvedla obdobné argumenty jako v podané správní žalobě. Tento rozklad byl však předsedou vlády napadeným rozhodnutím ze dne 28. 3. 2017 zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Předseda vlády v napadeném rozhodnutí uvedl, že z vyjádření Ministerstva vnitra má za dostatečně doložené a odůvodněné, že případné čerpání povolení žalobkyní by bylo způsobilé ohrozit bezpečnostní zájmy ČR. Zopakoval, že to, že pan R. st. je stíhán za trestné činy přímo související s činnostmi, ke kterým by žalobkyni opravňovalo vydané povolení, vzbuzuje pochybnost, zda je žalobkyně schopna zajistit všechny zákonem stanovené požadavky v tak citlivé činnosti, jako je nakládání se zbraněmi, municí a výbušninami. Vzal za prokázané, že pan R. st. má faktický vliv na činnost a jednání žalobkyně a že společnosti MULTIAGRO, Zelený Sport Defence a žalobkyně jsou personálně i majetkově propojené. Jinak by na tuto skutečnost bylo nahlíženo v případě, že by se nejednalo o tak citlivou oblast, jakou je zahraniční obchod se zbraněmi, v rámci kontrolní činnosti je však nutno eliminovat veškerá bezpečnostní rizika. Co se týče námítky ve vztahu k držení dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby, předseda vlády uvedl, že komplexní posouzení příslušných žádostí se neomezuje pouze na posouzení bezúhonnosti žadatele, ale opírá se o posouzení všech dostupných informací a aspektů, včetně informací zpravodajského a operativního charakteru, které jsou relevantní z hlediska bezpečnostních zájmů, a připomněl, že u všech tří uvedených společností bylo shledáno pochybení při nakládání se zbraněmi, municí a výbušninami. Vydaný souhlas se změnou užívání stavby jde spíše k tíži žalobkyně, neboť pouze potvrdil, že v době před jeho vydání byly věci skladovány v rozporu s právními předpisy. Vyjádření Ministerstva vnitra bylo potvrzeno i ministrem vnitra v rámci přezkumného řízení. K tvrzení žalobkyně o porušení zásad správního řízení, kdy správní orgán ve zcela shodných věcech postupuje odlišně s poukazem na spol. EXCALIBUR ARMY s.r.o. a REAL TRADE PRAHA a.s., předseda vlády uvedl, že požadavek, aby se správní orgán v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu neodchýlil od stávající praxe v totožných nebo obdobných případech, je jistě oprávněný, avšak platí pouze pro skutkově shodné nebo obdobné případy, totožnost tak nemůže být dána pouze faktem podání žádosti dle stejného zákona, ale je nezbytné posuzovat veškeré okolnosti každého konkrétního řízení, které byly v uvedených případech diametrálně odlišné. Dále předseda vlády poukázal na zásadu materiální pravdy v § 3 správního řádu a oba chráněné veřejné zájmy, a to

jak ochranu společnosti a jednotlivce i jeho základních práv, tak dodržení mezinárodních závazků ČR. Podotkl, že ani zásada uvedená v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen jako „Listina“) není bezmezná, ale další články Listiny i další předpisy stanoví meze jednání jednotlivců tak, aby byly chráněny jak zájmy ostatních jednotlivců, tak zájmy společnosti jako celku. Zásah do práv jednotlivců, pokud tito zasahují do práv třetích osob nebo pokud je takový zásah ospravedlněn určitým veřejným zájmem a je proporcionální, aproboval i Ústavní soud. Závěrem shrnul, že trestní stíhání pana R. st. a existence uvedených skutečností, znamenajících v různém stupni možnost ohrožení bezpečnostních zájmů ČR, považuje za ucelený řetězec skutečností znamenajících možnost uvedených ohrožení. Na tom nemůže nic změnit ani to, že žalobkyni byly vráceny věci, zajištěné při domovní prohlídce a prohlídce jiných prostor a pozemků, jak doložila v řízení o rozkladu.

II. Obsah žaloby

8. Žalobkyně v prvním žalobním bodu uvedla, že je zcela irrelevantní závěrečné shrnutí předsedy vlády, že pan R. st. je i v současnosti exponovanou osobou v rámci žalobkyně a že trestní stíhání přímo souvisí s činnostmi žalobkyně, ke kterým by ji opravňovalo vydané povolení. Spisová dokumentace neobsahuje jediný důkaz o tom, že pan R. st. je exponovanou osobou v rámci žalobkyně a konstatování o trestních řízeních lze označit za spekulativní, jelikož část výbušnin uskladněných v areálu byla předmětem projednávání pro zmíněné trestné činy, avšak věc byla následně postoupena Obvodnímu báňskému úřadu pro území krajů Královéhradeckého a Pardubického (dále jen jako „Obvodní báňský úřad“) k řízení o správním deliktu, obdobně jako druhá část uskladněného materiálu, a zbylá část je skrze Policii ČR vracena žalobkyni, jelikož jej může legálně držet. Věc obviněného byla postoupena usnesením Okresního soudu v Ústí nad Orlicí Obvodnímu báňskému úřadu, neboť soud dospěl k závěru, že v dané věci absentuje povinný znak trestného činu, a to úmysl. Druhé trestní stíhání bylo pravomocně zastaveno, jelikož bylo zjištěno, že skutek není trestným činem, jelikož od počátku nebyl kryt úmyslem obviněného. O tom všem byl žalovaný vyrozuměn ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, avšak s danou skutečností se předseda vlády nijak nevypořádal a pouze slepě převzal argumentaci žalovaného, resp. Ministerstva vnitra. Nyní lze jen stěží argumentovat „špatným jménem“ pana R. st., tyto argumenty navíc nemohou obstát ani vzhledem k presumpci neviny dle čl. 40 odst. 2 Listiny. O tom, že žalobkyně nemůže ohrožovat bezpečnostní zájmy ČR, svědčí i to, že mezi ní a Ministerstvem obrany došlo k uzavření kupních smluv mj. na prodej munice a střeliva. Žalovaný ani předseda vlády navíc nevyvrátili námitky žalobkyně, že uplatnění námítky podjatosti panem R. st. v řízení vedeném s jeho osobou nijak nesouvisí se správním řízením vedeným žalovaným. Tímto zcela jistě nemůže být prokázána exponovanost dané fyzické osoby ve společnostech sídlících ve Slatině, když nikdo jiný nebyl k podání takové námítky oprávněn.
9. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný postupoval ve vedeném řízení v rozporu se základními zásadami správního řízení, porušil zásadu nestranného a objektivního postupu a z něj plynoucího rovného přístupu k jednotlivým případům, což souvisí se zásadou legitimního očekávání, zásadou materiální pravdy a zásadou rovnosti či zákazu diskriminace. Postup správního orgánu musí naplňovat požadavek předvídatelnosti, tj. správní praxe správního orgánu musí vykazovat maximální možnou míru stability.

Žalobkyně má za to, že jsou cíleně likvidovány pouze společnosti, ve kterých figuruje pan R. st., a u ostatních zbrojařů je zcela ignorováno, že byli obviněni, případně jsou trestně stíhány podnikající fyzické osoby, statutární orgány nebo zaměstnanci ze zvlášť závažných zločinů. S věcnou argumentací, že žalovaný i Ministerstvo vnitra „měří dvojím metrem“, se předseda vlády v rozporu s § 68 správního řádu nevypořádal.

10. V třetím žalobním bodu žalobkyně podotkla, že pan R. st. byl a je držitelem dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby, vydaného NBÚ, nemůže tak obstát tvrzení žalovaného i předsedy vlády, neboť z obsahu spisu neplyne jediná relevantní skutečnost zpravodajského nebo operativního charakteru, která by opravňovala žalovaného nebo předsedu vlády bránit žalobkyni v legálním podnikání. Pokud je tak činěno, je porušována Listina. Žalobkyně nevidí relevantní důvod, proč by nemohla dále podnikat, pokud ani jedna z tvrzených skutečností netrvá.
11. Dále žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je vydáno v rozporu se správním řádem, jelikož předseda vlády se vůbec nevypořádal s argumentem, že z rozhodnutí neplyne, jak zákon porušují jednatelé daných právnických osob, Z. R. a M. R. ml., přičemž tito naplňují předpoklady pro výkon citlivé činnosti dle zákona č. 412/2005 Sb., jak požadoval žalovaný.
12. V pátém žalobním bodě žalobkyně označila jako irelevantní závěr, že změna užívání stavby spíše svědčí k tíži žalobkyně, neboť v předchozí době byly zbraně skladovány v rozporu s předpisy. Toto konstatování je v rozporu s právem, jelikož právní řád zná povolení změny užívání stavby dodatečně po zjištění stavebního úřadu, že je objekt užíván v rozporu s kolaudací, přičemž tento změnu povolil, a žalobkyně byla povinna opatřit řadu souhlasných stanovisek, včetně toho od Hasičského záchranného sboru, jen stěží tak lze tvrdit, že je i nadále ohrožen veřejný pořádek, bezpečnost a ochrana obyvatelstva. Ministerstvo vnitra navíc v období od února 2015 do dubna 2016 vydávalo souhlasná stanoviska, příp. s podmínkou „skladování mimo areál Slatina“, možné narušení bezpečnostních zájmů ČR tak v daném období Ministerstvo vnitra i žalovaný ignorovali a dané skutečnosti jim nevadily. Skladování v rozporu se zákonem je rovněž zcestné, jelikož žalobkyně doložila celou řadu kontrol provedených Policií ČR, kdy zásadní pochybení nebylo zjištěno. Společnost MULTIAGRO v.o.s. Slatina nikdy neobchodovala s vojenským materiálem. Zákon nezná, aby na podkladě jedné kontroly bylo až do smrti jednatelů právnických osob nebo jejich zániku bráněno v jejich podnikání v důsledku při ní zjištěných nedostatků. Předseda vlády se se všemi výše uvedenými argumenty žalobkyně nevypořádal a napadené rozhodnutí rovněž neobsahuje úvahu o doložených protokolech o následných kontrolách, které byly bez zjištěných nedostatků. Prvostupňové ani napadené rozhodnutí tak nemá základní náležitosti rozhodnutí ve smyslu správního řádu.
13. Dále se žalobkyně domáhala soudního přezkumu a zrušení závazného stanoviska dotčeného orgánu ze dne 21. 7. 2016, čj. MV-98754-3/OBP-2016, jelikož takový postup Ministerstva vnitra, tedy vydání nesouhlasného stanoviska, byl nezákonný.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž ve vyjádření uvedl tytéž argumenty jako v napadeném rozhodnutí. K žalobě pouze doplnil, že uzavření kupních smluv s Ministerstvem obrany je irelevantní, neboť daný obchod je realizován ve vnitrostátním režimu, na projednávanou věc se vztahuje jiná právní úprava, jelikož jde

o dovoz zbraní ze Srbska. Co se týče doručených listin, tedy usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, a usnesení Vrchního soudu v Praze, nedošlo jejich předložením k podstatné změně okolností, které by zaručovaly, že by udělením povolení nebyly ohroženy bezpečnostní zájmy ČR, kdy byla a i nadále jsou s žalobkyní vedena další trestní stíhání a řízení o správních deliktech dle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních. Stejný názor zastává i Ministerstvo vnitra, které trvá na svých předchozích vyjádřeních. Další listiny, které žalobkyně v rámci soudního řízení předložila, nebyly žalovanému v době rozhodování známy, neboť byly vydány až po doručení rozhodnutí o rozkladu. Pokud došlo v mezidobí k novým skutečnostem, nic nebrání žalobkyni, aby požádala o udělení povolení znovu.

15. K návrhu na zrušení závazného stanoviska žalovaný uvedl, že se žalobkyně jeho zrušení domáhá mylně, jelikož žádné závazné stanovisko Ministerstva vnitra vydáno nebylo, daný dokument je vyjádřením dotčeného orgánu, které je podkladem rozhodnutí správního orgánu dle § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu.
16. Dále žalovaný požádal o přiznání náhrady nákladů řízení, a to režijního paušálu za jeden úkon, pokud nebude nařízeno jednání.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

17. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen jako „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s., neboť oběma účastníkům byla doručena výzva k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, spolu s poučením, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení této výzvy, má se za to, že souhlas byl udělen, přičemž žalobkyně ani žalovaný se k výzvě nevyjádřili. Nadto byly dány rovněž důvody pro zrušení rozhodnutí bez jednání dle § 76 odst. 1 s. ř. s.
19. Dle § 1 odst. 3 zákona č. 228/2005 Sb. *stanovené výrobky mohou být přepravovány a dováženy jen na základě povolení Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen "povolení"). Vývoz výrobků určených přímo použitelným předpisem Evropské unie upravujícím oblast obchodování se střelnými zbraněmi a střelivem (dále jen „určené výrobky“) lze provádět jen na základě vývozního povolení (dále jen „povolení k vývozu“). Povolení a povolení k vývozu vydává Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „ministerstvo“).*
20. Dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 228/2005 Sb. *povolení ministerstvo neudělí, jestliže to vyžadují mezinárodní závazky České republiky nebo její zahraničně politické nebo bezpečnostní zájmy.*
21. Soud se nejprve zabýval námitkou ve vztahu k porušení zásady nestranného a objektivního postupu, zásady legitimního očekávání a zásady rovnosti či zákazu diskriminace a s tím spojeného neodůvodnění toho, proč není shodně postupováno v obdobných případech jiných trestně stíhaných zbrojařů, přičemž má za to, že se svým obsahem jedná o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodu.
22. Předseda vlády k totožné námitce, uplatněné žalobkyní již v podaném rozkladu, v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„[t]otožnost nebo obdobnost případu tak nemůže být*

dána pouhým faktem podání žádosti dle téhož zákona, ale je nezbytné posuzovat veškeré okolnosti každého konkrétního řízení, které v uvedených případech byly diametrálně odlišné.“ Tuto podle svých slov „diametrální odlišnost“ však nijak blíže nevysvětlil.

23. Soud k tomu připomíná, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je nutno vykládat jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109; dostupné na www.nssoud.cz), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen jako „s. ř. s.“]. Uvedené platí tím spíše pro odvolací řízení, kdy jen ze samotného podání odvolání lze předpokládat, že účastník bude namítat rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či předcházejícího řízení (§ 82 odst. 2 správního řádu) a povinností odvolacího správního orgánu bude tyto námitky přezkoumat (§ 89 odst. 2 správního řádu), přičemž nevypořádání uplatněných odvolacích námitek zpravidla rovněž způsobuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84).
24. Tím spíše je nutno danou námitku řádně vypořádat, pokud účastník řízení namítá odklon od správní praxe daného orgánu. Dle § 2 odst. 4 správního řádu je správní orgán povinen dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Toto ustanovení představuje promítnutí zásad legitimního očekávání a zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení do správního řízení. Správní orgán tak musí postupovat v souladu s ustálenou rozhodovací praxí a případné odklony náležitě odůvodnit. Jak připomněl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233, „(...) i v případě opodstatněné změny v rozhodovací činnosti správních orgánů je nutno dodržet požadavky kladené na tuto změnu, tj. i zde musí být změna správní praxe řádně odůvodněna. Jedině takový postup totiž odpovídá nárokům transparentní aplikace práva a právní jistoty.“ Správní orgány jsou tak zároveň povinny vysvětlit odlišnosti v rozhodování, tj. doložit odlišnosti ve věcech, jichž se účastník řízení dovolává, popř. doložit rozhodování ve věcech, které jsou podle jeho názoru více srovnatelné s řešeným případem, než s rozhodovací praxí, které se účastník řízení dovolává (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 4 Ads 118/2013-33, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 As 82/2019-49).
25. To však předseda vlády v daném případě neučinil, když pouze odkázal na okolnosti konkrétního případu a uvedl, že jsou diametrálně odlišné. Z tohoto konstatování však nelze nijak dovodit, v čem snad daná diametrální odlišnost spočívá nebo v čem se konkrétní okolnosti odlišovaly od případu žalobkyně. Soud si je vědom, že zahraniční obchod se zbraněmi je otázkou citlivou a nelze mnohdy uvádět zcela konkrétní informace, aby nebylo ohroženo vyšetřování trestných činů konkrétních fyzických nebo právnických osob, příp. nebyly vyzrazovány některé utajené informace, avšak i

přesto bylo na předsedovi vlády, aby se alespoň v obecné rovině s námitkami žalobkyně vypořádal a vymezil odlišnosti v případech zmiňovaných společností, aby byla vyvrácena námitka žalobkyně, že nepostupuje diskriminačně a s libovůlí, ale naopak předvídatelně. Předseda vlády však na takové odůvodnění zcela rezignoval, čímž zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodu [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

26. Co se týče ostatních námitek, tyto soud již opodstatněné neshledal.
27. Námitkám žalobkyně, že se ministr řádně nezabýval její argumentací, nemůže soud přisvědčit. Předseda vlády i žalovaný dostatečně prokázali a vysvětlili, že trestně stíhaný M. R. st. má i nadále podstatný vliv na činnost a jednání žalobkyně a zánik jeho funkce se jeví jako účelový, na čemž skutečnost, že stávající jednatelé, rodinní příslušníci M. R. st., konkrétně neporušují žádné zákony, nemůže nic změnit. Již to, že osoba s podstatným vlivem na žalobkyni je trestně stíhána, je důležitým faktorem při posouzení toho, zda daná společnost nemůže ohrozit bezpečnostní zájmy ČR. Až do okamžiku, kdy tyto skutečnosti přetrvávají, lze trvat na tom, že důvody pro neudělení povolení nepominuly. Jelikož v době rozhodování žalovaného i předsedy vlády dané skutečnosti byly i nadále relevantní, když k postoupení věci v případě trestního stíhání pana R. st. pro trestný čin nedovoleného ozbrojování došlo až po vydání napadeného rozhodnutí (usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, čj. 2 T 59/2017-577, jímž se trestní věc postupuje Obvodnímu báňskému úřadu, bylo vydáno až dne 13. 4. 2017), nebylo důvodu, aby ministr prvostupňové rozhodnutí k rozkladu žalobkyně zrušil. Ani to, že pan R. st. je držitelem dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby, vydaného NBÚ, neznamená, že by žalobkyně nemohla z důvodu trestního stíhání této osoby ohrozit bezpečnostní zájmy ČR, neboť, jak správně posoudili žalovaný i předseda vlády, Ministerstvo jako dotčený orgán ve smyslu § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu je nadáno širšími kompetencemi než NBÚ a posuzuje tak danou situaci komplexněji a v rozsahu skutečností, které nemusí mít na držení dokladu o bezpečnostní způsobilosti vliv, přesto však mohou být způsobilé vyvolat důvodnou pochybnost o tom, zda žalobkyně nemůže ohrozit bezpečnostní zájmy ČR. Legalizace daného objektu vydáním rozhodnutí o změně užívání stavby v areálu Slatina rovněž nelze vnímat izolovaně, jak činí žalobkyně, ale v kontextu s ostatními zjištěnými skutečnostmi, které nasvědčovaly, že žalobkyně a její zástupci nebo osoby s ní spojené již delší dobu řádně neplnily své povinnosti vyplývající z platných zákonů, příp. je porušovaly, což jistě zakládá obavu z možného ohrožení bezpečnostních zájmů ČR. Rovněž to, že se vyjádření Ministerstva vnitra týká i společnosti MULTIAGRO, ačkoliv s vojenským materiálem neobchoduje, není relevantní, neboť žalovaný ani předseda vlády vůči této společnosti žádná rozhodnutí nesměřovali a pouze ji zmiňovali jako společnost sídlící v areálu Slatina, u níž rovněž došlo ke skladování výbušnin bez příslušného povolení, a personálně i jinak provázanou s žalobkyní. Žalobkyně taktéž pomíjí, že napadené i prvostupňové rozhodnutí nestojí na jedné provedené kontrole, ale na řetězci skutečností a zjištění, které svědčí pro to, že žalobkyně může představovat nebezpečí pro bezpečnostní zájmy ČR. Soud k tomu dále připomíná, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66). Pokud tedy žalovaný a předseda vlády shromáždili dostatek zjištění, které ve svém řetězci a celku svědčily pro skutečnost, že žalobkyně může s vyšší pravděpodobností představovat ohrožení bezpečnostních zájmů ČR, to, že nereagovali na jednu dílčí námitku, nemůže zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. Soud tedy uzavírá, že je to naopak žalobkyně, která předloženými tvrzeními a důkazy nevyvrátila většinu zjištění a závěrů žalovaného a předsedy vlády. Tyto ostatní námitky tak soud neshledal opodstatněnými.
28. Soud se rovněž nezabýval přezkumem „závazného stanoviska“ – vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 21. 7. 2016. Toto vyjádření totiž není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, jak žalobkyně předpokládá, ale pouze vyjádřeními dotčeného orgánu dle § 154 správního řádu, kdy Ministerstvo vnitra je dotčeným orgánem ve smyslu § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy správním orgánem příslušným k vyjádření, které je podkladem rozhodnutí jiného správního orgánu. Soud pouze připomíná, že závazné stanovisko není rozhodnutím správního orgánu dle § 65 s. ř. s. a soud jej nemůže samostatně přezkoumávat ani zrušit, může pouze v odůvodnění rozsudku vyslovit jeho nezákonnost ve vztahu k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný správní orgán je následně povinen vyzvat dotčený orgán k přezkoumání tohoto závazného stanoviska.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Vzhledem k tomu, co soud uvedl v bodech 21. až 25., zrušil napadené rozhodnutí předsedy vlády dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Bude nyní na ministrovi průmyslu a obchodu, aby se řádně zabýval všemi námitkami žalobkyně a dostatečně je vypořádal.
30. O náhradě nákladů rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, uložil soud žalovanému zaplatit žalobkyni náhradu nákladů. Náklady žalobkyně představují soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba), a dále náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 6 800 Kč ve výši 1 428 Kč. Celkem tak náklady řízení žalobkyně činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. září 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu